

lijkheid op zijn, want ik heb toch zooveel goede vrienden. Inmiddels dreef ik langzaam maar zeker met het ijs naar de zee, en ik wist welk lot mij daar te wachten stond.

„Lieve vader!” riep nu het oudste der kinderen, hem omhelzende, „wat is God toch goed!”

„Ja, kind, God is zeer goed voor uw vader geweest, die het niet verdiende. Eensklaps maakte zich eene soort van verdooving van mij meester, die mij als een doodskleed omhulde. Herinnert gij u nog wel, Dominé, hoe gij eene maand geleden eene preek hieldt over lieden, die aten, dronken, kochten en verkochten toen het verderf hen onverwachts overviel? Alle vermaningen, ons toenmaals gegeven, kwamen mij duidelijk voor den geest. Naauwelijks waren er twee uren verloop, toen ik, na mijn handel geëindigd te hebben, was gaan zitten eten en drinken, en nu grijsde de dood mij aan als een brieschende leeuw, en — na den dood — het oordeel. Ik stond in gedachten voor den troon des Regters. Niet dikwijls had ik hierover gepeinsd; maar alles wat ik tot mijne verontschuldigingen kon bijbrengen was onvoldoende; slechts schaamte bedekte mijn aangezicht. Ik had God niet liefgehad en had niets tot zijne eer verrigt. Reeds lang vergetene zonden schoten mij te binnen. Ik hoorde eene stem mij toeroepen: op duizend vragen kunt gij geen antwoord geven. Ik was als vernietigd. Men zegt wel eens, Dominé: Nood leert bidden. Dat is mogelijk; maar ik wilde bidden en kon niet. De angst des harten sloot mijn mond. Dáár, dáár heb ik eene preek over mijn verloop en het ééne noodige gehoord die, vergeef mij, beste leeraar, tegen al de uwen opwoog. Mij dacht, ik behoorde onder hen, die zullen roepen: „Bergen valt op ons, heuvelen bedekt ons, en verbergt ons voor den toorn Gods.” Eene huivering woelde door mijn geheele lichaam; ik was als verstijfd, en meende dat mijn laatste uur had geslagen. Het was reeds geheel donker; mijne oogen vielen dicht. Ik meende, dat een booze geest grijnzend de klauwen naar mij uitstak, en slaakte een ontzettend kreet. Door Gods goedheid was deze kreet mijne redding. Ik hoorde duidelijk mijn naam „Karas! Daniël Karas!” roepen. Maar droomde ik? stond ik reeds voor Gods registerstoel? Neen, het was wel eens menschen stem, die mij bekend voorkwam. „Wie zijt gij?” vroeg ik. — „Brik, uw buurman, en met 's Heeren hulp hoop ik u te kunnen redden. Zie je mij wel?” — „Neen, ik kan geen hand voor oogen zien.” — „Ik zie een weinig, ik zal u een touw toewerpen, tracht dat te grijpen.” Het touw viel in de boot, dat zag ik; maar mijne handen waren te verstijfd om het te grijpen. Eene tweede poging mislukte ook. Toen hoorde ik Brik met luider stem bidden: „Grootte God! heb medelijden met hem! Geef hem de kracht, mijn touw te kunnen grijpen. Houd goeden moed, vriend, God zal ons wel bijstaan!”

„Gij herinnert u, dat ik Castor bij mij had. Dat goede dier had zich op mijne voeten neêrgevlind en was altijd stil blijven liggen, en door de warmte, die hij er aan mededeelde, had hij mijn geheele lichaam er in doen deelen. Zoo dit niet ware gebeurd, zou de koude mij overmand hebben. Inmiddels viel het touw ten derden male. Ik deed nog eene poging, maar ook nu te vergeefs. Toen riep ik: Dank, dank, beste Brik, ik kan niet meer, Vaarwel! Maar eensklaps voelde ik eene sterke beweging en, alsof Castor de zaak begrepen, hapte hij naar het touw en greep het.”

Toen de hond zijn naam hoorde noemen, zag hij zijn baas met glinsterende oogen aan en kwispelde met zijn staart over den vloer. „Castor, lieve Castor!” riepen de kinderen, en alle drie gingen rondom hem liggen en streelden hem. Het was een roerend tafereel.

„Enige oogenblikken later stootte mijne boot tegen die van Brik. Zijne boot was kleiner en lichter dan de mijne, en hij zelf minder fors gebouwd dan ik. Hoe kon hij dus redding aanbrengen? Maar God verhoorde zijne gebeden, en het was alsof alle groote ijsschotsen van ons verwijderd bleven.

„Brik hief mij in zijne armen op en legde mij achter in zijne boot. Cartor sprong mede over en had het touw nog steeds in zijn bek geklemd. Mijne schuit moesten wij prijs geven, misschien komt ze nog teregt. Ik had geene krachten om te roeien; maar Brik werkte met alle magt tegen den stroom op, en toen de kracht hem wilde begeven, was Gods goedheid ons nabij: er opende zich eene soort van sleuf te midden der schotsen, zoodat wij naar dezen kant konden komen. Een uur later krabde Castor aan de deur, en Brik voerde mij in Mina's armen.” — „Lieve beste Brik!” riepen de kinderen nogmaals. „Ja,” zeide ik, hen omhelzende, „ge hebt gelijk; wat moet die goede Brik nu gelukkig zijn! Hij heeft zijn vertrouwen op God gesteld, en deze heeft zijn geloof niet beschaamd. Zoo handelt God altijd.”

„O, Dominé, ik hoop en wensch, dat God mij ook dat geloof zal

schenken. Ik voel er den voersmaak reeds van in mijn binnenste. Mij dunkt, dat de vrees geene vergeving te zullen erlangen, van mij is geweken.”

„Waar zou je bevreesd voor zijn, Daniël? Ge zijt altijd een braaf man geweest en hebt niemand te kort gedaan.”

„Zwijg toch, beste vrouw, ge weet niet wat ge zegt. Zeg zulke woorden niet meer, zij zouden uw man het ongenoegen Gods berokkenen. Ik een braaf man, goede hemelsche Vader!” En hij bedekte zijn aangezicht met beide handen.

„Karas, waarde Karas! nu hebt gij het beste deel verworven. God heeft u gezegend en Hij zal u verder ondersteunen. Wij zullen elkander spoedig terugzien. Maar nu moet ik heengaan, want het uur der godsdienstoefening nadert. Ik had een preek gereed, maar heb geen moed die voor te dragen, en men zou toch ook niet naar mij luisteren. De geheele dienst zal aan u, vriend, en den edelen Brik gewijd zijn. Ge zult mij toch wel toestaan, God te danken voor de redding uws ligchaams en vooral voor uwe onsterfelijke ziel?”

„Zeg al wat gij moogt goedvinden, eerwaarde heer, zoo gij meent, dat anderen er nut van zullen hebben, dan zal ik regt gelukkig zijn.”

Mij ontbreekt de gave der improvisatie (voor de vuist spreken.) Ik lees mijne preken gewoonlijk. Dezen morgen beklom ik echter den kansel zonder eenige bevreesdheid. Ik gevoelde bij mijzelf, dat het dwaas geweest zou zijn mijne rede over Herodes en Johannes den Dooper voor te dragen, dat ik alleen diende te spreken over datgene, waar ieders hart vol van was, en dat God mij wel helpen zou. Ik sloeg een tekst op, en bepaalde mijne keus op Jona 2 : 7. (Als mijne ziel in mij overstelpt was dacht ik aan den Heer, en mijn gebed kwam tot U in den tempel uwer heiligheid). Ik sprak met eene gemakkelijheid, die mij zelfs verbaasde, en, over Karas sprekende, meen ik de grenzen der bescheidenheid in acht te hebben genomen.

Toen ik te huis was kwam Trui bij mij, en zeide op haren gewonen eenvoudigen en hartelijken toon:

„Dominé, wat heeft u wél gedaan daarover te prediken. Nooit heeft men u zoo goed begrepen en nimmer is er aandachtiger geluisterd.”

Karas bleef lang ziek, ten gevolge van hetgeen hij dien vreeselijken nacht had doorgestaan; maar de vruchten voor een beter leven ontkienden, wiessen en rijpten al meer en meer in zijne ziel. Sinds dien nacht werd zijn geloof al sterker en sterker, en de overtuiging, dat alleen door Christus en dien gekruist waarachtig heil te vinden is, overtuigde hem ten volle ook van de vergeving zijner zonden.

Na zijne herstelling was hij dezelfde eerlijke en bedrijvige man als vroeger. Maar zijne zorg voor de dingen, die boven zijn, openbaarde zich bij hem in werken van liefde, nederigheid en zelfverloochening, ook voor zijne ondergeschikten. Hij werd door iedereen geacht en geëerd.

Mina was niet de laatste, die deze verandering opmerkte. Allengs werd ook haar hart geopend, en zij ondervond, even als haar man, hoe zalig het is de roepstem te volgen des Zaligmakers: „Komt allen tot Mij!...” Op 22 Februarij 1841 ontving ik van Karas een vriendelijk briefje, waarin hij mij verzocht den volgende dag, zijn geboortedag, bij hem het middagmaal te komen houden.

Toen ik binnentrad, zeide ik: „Wel, wel, Karas was die vreeselijken morgen de dag uwer verjaring?”

Glimlagchende stak hij mij de hand toe: „Neen, Eerwaarde heer! niet mijn verjaardag, maar de dag mijner wedergeboorte, die mij dierbaarder is geworden dan de wezenlijke geboortedag.”

Zoover het verhaal, aan een duitsch tijdschrift ontleend. Mogten er in ons gezegend vaderland vele lezers, ook van onze Christelijke Familiekering door gesticht worden. Dat wij in den strijd tegen wereld en zonde steeds waakzaam mogen zijn, gedachtig aan de woorden:

„Wees niet vermetel, waak ten strijde,
Zeg nooit: ik heb genoeg gedaan;
Elk hart heeft zijne zwakke zijde,
Daar valt de zielevijand aan.
Zorgeloosheid dreigt u met den val,
Waak daarom steeds, waak overal.”

H. N. v. T.